

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

13. DUBNA 2008

Z obsahu:

Třetího dne vstal podle Písma

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. 3. 2008
- strana 2 -

Proměnit se v Ježíše Krista

O lásce k Bohu
s Andělou z Foligna
- strana 4 -

Význam Matky všech národů pro dnešní Církev a svět

Pavel Maria Sigl
- strana 5 -

Láska silnější než strach

Tereza Tyskiewiczová
- strana 7 -

Misijní cesta do země Papua-Nová Guinea

- strana 9 -

„Dej mi duše!“

Markéta Radomská
- strana 10 -

„Milovat Krista znamená milovat Církev“

Bernhard Springer
- strana 11 -

Hodina zmrtvýchvstání

Svatý Vincenc Ferrer,
španělský dominikán
a teolog
- strana 12 -

Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. (Mt 9,35)

„Et resurrexit tertia die secundum Scripturas. – Třetího dne vstal podle Písma.“ Každou neděli v Cere obnovujeme své vyznání víry ve zmrtychvstání Krista, překvapující událost, která představuje klíčovou událost křesťanství. V Církvi chápeme všechno tak, že vycházíme z tohoto velkého tajemství, které změnilo běh dějin a zpřítomňuje se ve slavení Eucharistie. Existuje totiž liturgická doba, ve které se tato ústřední skutečnost křesťanské víry ve svém naučném bohatství a nevyčerpatelné vitalitě předkládá věřícím intenzivnějším způsobem, aby jí vždy více objevovali a věrněji prožívali: je to doba velikonoční. Každý rok v „posvátném třídení Krista ukřižovaného, zemřelého a zmrtychvstalého“, jak je nazývá svatý Augustin, prochází Církve vždy znovu v atmosféře modlitby a pokání závěrečné etapy Ježíšova pozemského života: jeho odsouzení na smrt, jeho výstup s křížem na Kalvárii, jeho oběť pro naši spásu, jeho uložení do hrobu. „Třetí den“ pak Církve znovu prožívá jeho zmrtychvstání: je to Pascha, Ježíšův přechod ze smrti k životu, ve kterém se naplňuje plnost dávných proroctví. Celá liturgie velikonoční doby opěvuje jistotu a radost z Kristova zmrtychvstání.

Nezbytný důkaz pravdy

Draží bratři a sestry, musíme vytrvale obnovovat naše sepětí s Kristem zemřelým a zmrtychvstalým. Jeho Pascha je také naše Pascha, protože ve zmrtychvstalém Kristu je nám dána jistota našeho vzkříšení. Zpráva o vzkříšení z mrtvých nestárne a Ježíš je stále živý, je živý i jeho evangelium. „Věra křesťanů“ – konstatuje svatý Augustin – „je zmrtychvstání Krista.“ Skutky apoštolů to jasně vysvětlují: „Bůh dal všem lidem bezpečný důkaz o Ježíši tím, že ho vzkřísil z mrtvých“ (srov. 17,31). Smrt nestačila k tomu, aby dokázala, že Ježíš je opravdu Syn Bo-

Třetího dne vstal podle Písma

ží, očekávaný Mesiáš. V průběhu dějin mnozí obětovali svůj život za věc, kterou pokládali za spravedlivou, a zemřeli. A zůstali mrtví! Pánova smrt ukazuje nesmírnou lásku, jakou nás miloval a za nás se obětoval. Ale jen jeho zmrtychvstání je „bezpečným důkazem“, je jistotou, že to, co On hlásá, je pravda, která platí také pro nás, pro všechny časy. Tím, že ho Otec vzkřísil, ho oslavil. Svatý Pavel píše v listě

Římanům: „Jestliže vyznáváš ústy, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (10,9).

Síla víry ve zmrtychvstání

Je důležité zdůrazňovat tuto základní pravdu naší víry, jejíž historická pravda je široce dokumentována, i když dnes, jako v minulosti, nechybí těch, kteří ji různým způsobem zpochybňují nebo dokonce popírají. Pokles

víry ve zmrtychvstání má za následek chabé svědectví věřících. Jestliže totiž slábne v Církvi víra ve zmrtychvstání, všechno se zastaví, všechno se hroučí. Naopak, jestliže srdce a mysl přilne ke Kristu zemřelému a zmrtychvstalému, změni to život a vnáší světlo do veškerého žití jednotlivců i národů. Nebyla to právě jistota, že Kristus vstal z mrtvých, co dodalo odvalu a prockou smělost a vytrvalost mučedníkům všech dob? Nezpůsobilo setkání s živým Ježíšem obrácení a nadšení tolika mužů a žen, kteří od počátku křesťanství ustavičně pouštějí všechno, aby ho následovali a dali svůj život do služeb evangelia? „Jestliže Kristus nevstal z mrtvých,“ říká svatý Pavel, „marné je naše kázání a marná je vaše víra“ (1 Kor 15,14). Ale on vstal!

Zvěst, kterou v těchto dnech opakovaně slyšíme, je právě tato: Ježíš vstal z mrtvých, je Živý a my ho můžeme potkat. Tak jako ho potkaly ženy, které ráno třetího dne, první den po sobotě, se odebraly ke hrobu; tak jako ho potkali učedníci, překvapení a zmatení tím, co uslyšeli od žen; jako ho potkalo mnoho jiných svědků ve dnech, které následovaly po zmrtychvstání. A také po nanebevstoupení byl Ježíš nadále přítomen mezi svými přáteli, tak jak jim to nakonec slíbil: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,20). Pán je s námi, je se svou Církví, až do konce časů. Členové prvotní Církve osvětlení Duchem Svatým začali hlásat velikonoční zvěst otevřeně a beze strachu. A tato zvěst, předávaná z generace na generaci, dospěla až k nám a zaznívá každý rok vždy s novou silou.

Správný smysl Písma

Zvláště v této velikonoční oktavě nás liturgie zve k osobnímu setkání se Zmrtychvstalým,
Pokračování na str. 12

Editorial

Na neděli Dobrého Pastýře se každoročně připravujeme modlitbou za nová povolání k duchovnímu stavu. Je to modlitba velmi potřebná a zaslouží si naši pozornost a podporu. Aby tato modlitba byla co nejúčinnější, bude užitečné, když se nespokojíme jen s obecnými prosbami o nová povolání, ale zkonkretizujeme své prosby, aby nám Pán pomáhal dosáhnout zásadního obratu v těch oblastech, na kterých nejvíce závisí zrod a rozkvet povolání k duchovnímu stavu.

Nedostatek duchovních a především kněžských povolání vyvolává totiž nejen naléhavé otázky, kde vzít pastýře na místo těch, kteří odešli, odcházejí a odejdou, ať už pro stáří, pro nemoc nebo z jakéhokoliv jiného důvodu. Větší starosti než uvolněná místa, která není kým obsadit, vyvolává totiž celkový stav církevního společenství.

Církevní společenství, ve kterém se v nedostatečné míře rodí nová povolání k zasvěcenému životu a především ke kněžskému stavu, musí se vážně zamýšlet nad svým celkovým zdravotním stavem: jestliže onemocnělo neplodností, je to příznak mnoha neduhů, které se nakonec všechny odrážejí v nehlavnějším: v tomto společen-

ství vymírá schopnost a ochota k sebeobětování. Připravenost a ochota k oběti je základní „humus“, ve kterém klíčí duchovní povolání. A nejen ona. Tento neduh v „duchovní“ oblasti má svou obdobu i v „tělesné“ oblasti. Dříve nebo později začínou v takto nemocné společnosti scházet i „neduchovní“ povolání, totiž povolání k manželství a rodičovství, tedy základní povolání nezbytná pro zachování zdravého lidského rodu. Lidé už neznají lásku, nýbrž jen milování. Jedna i druhá povolání totiž vyžadují jako základní lidskou „kvalitu“ opravdovou lásku, která se projevuje v sebeobětování a sebedarování.

Abychom měli více kněží, musíme se začít modlit za děti. Mnoho dětí žije v prostředí, které je od samého počátku vychovává k sebestřednému sobeckému způsobu života. Kdo nezakouší od malička, co to znamená být milován, nenaučí se ani milovat, ani obětovat. Hřešíme na to, že nám konzumní společnost nabízí mnoho způsobů, jak uspokojit děti a koupit jim nejrůznější náhradní potěšení. To je však příliš hubená strava, která způsobuje velkou duchovní neduživost.

Není lhotejné, zda dítě bylo počato a přijato jako plod
Pokračování na str. 13

Starost o ovce

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Aby měly život a měly ho v hojnosti.

Na svých cestách judskou krajinou prochází Ježíš se svými učedníky místem, kde pastýři zbudovali ohradu, do které na noc zahánějí své stádo. Ohrada chrání ovce proti vlkům a proti zlodějům. Aby ovce byly v bezpečí, má ovčín jen jeden vchod, u kterého celou noc bdí pastýř. Pohled na ohradu dává Ježíšovi příležitost, aby vysvětlil, jak se postaral i o tvoje bezpečí.

Jako jedna z jeho ovcí pospěš za ním. Abys mohla plně využít skutečnosti, že máš toho nejlepšího Pastýře, chce tě Ježíš poučit také o tom, jaká nebezpečí ti hrozí a jak se máš tedy chovat.

Jako jeho ovce patříš k tomu nejdražšímu, co má. Podstoupil pro tebe dalekou cestu z Otcovy náruče doprostřed lidské bída, aby za své ovce nabídl nejvyšší možnou cenu: složí své božství i své lidství na oltář kříže. *Přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.* ⁽¹⁾ Ačkoliv tě svou smrtí a zmrtvýchvstáním vysvobodil z moci Nepřítele, není tvoje ohrožení ještě definitivně zažehnáno. Pro Nepřítele mají jeho ovce právě proto tak velkou cenu, že se sám Bůh za ně obětoval. Uvědom si proto dobře svou nesmírnou hodnotu a důstojnost. Je tvou výsadou, ale i tvým ohrožením. Ale nemusíš se bát, pokud zůstaneš pod ochranou dobrého Pastýře. Všechno, co vynakládá, abys mohla být v bezpečí, je výsledkem vynalézavosti jeho božské lásky.

Ohrada Církve, kterou pro tebe vystavěl, tu není proto, aby omezovala tvou svobodu, ale aby tě chránila před nebezpečím. I nepřítel je vynalézavý. Můžeš se s ním setkat dokonce i uvnitř ovčince. Ke *zlodějům a lupičům* je Ježíš nesmlouvavě přísný. Varuje tě důrazně, že nemají v žádném případě na mysli tvé dobro. Ať už mluví a dělají cokoli, ve skutečnosti se vkrádají, *jen aby kradli*. Poznáš je podle toho, že *nevstupují dveřmi*.

Ježíš ti totiž nabízí dvojí záruku. Vysvětluje ti, že je nejen *Pastýřem*, ale i *Dveřmi*. Jako *Pastýř* zná důvěrně každou svou ovci. Jestliže tě *volá jménem*, nejsi pro něho jen jedna z mnoha, ztracená v houfu stáda. Chce tě osobně vodit na tučnou pastvinu svého slo-

va a svých svátostí. Jsi však dostatečně vnímavá k Ježíšovu intimnímu oslovení? Kdo jiný než Bůh se umí obrátit k celému množství tak, že současně s jednou každou ovci jedná s takovou důvěrností, jako by byla jedinou na světě. Jsi skutečně *jeho*, jestliže také ty sama dobře *slyšíš a znáš* zcela důvěrně *jeho hlas a jdeš za ním a jedinečně za ním*. Právě tato důvěrná znalost Ježíšova hlasu je součástí tvé ochrany před nepřítelem, protože ti umožňuje, abys včas rozeznala každou *cizí hlas a utekla od něho*.

Tvůj Pán se postaral, abys měla záruku, koho máš pokládat za pravého pastýře: Musí ho přijmout *vrátný*, kterému byly svěřeny *klíče* ⁽²⁾ a který byl ustanoven, aby bděl nad bezpečností ovčince. Komu tento Pánem stanovený *vrátný neotevřívá*, kdo se samozvaně a svévolně vkrádá do ohrady, není Pánův pastýř, ale *zloděj a lupič*. Pánův vrátný se proto pro samozvance stane nepohodlným a nepřijemným. Budou hledat všemožné důvody, aby

zpochybnili jeho pravomoc, budou se snažit sobě i tobě zdůvodňovat, proč pohrdají jeho pověřením a autoritou. Chtějí nějak ospravedlnit skutečnost, že nevstupují dveřmi, ale přelézají ohradu, probourávají si svoje „dveře“, osobují si právo sami vystupovat v roli „vrátných“, aby mohli Pánův ovčinec uspořádat podle svého. Chtěli by ti vnutit svou pastvu a své způsoby. Jsou to *zloději*, protože si osobují práva, která nemají, jen aby tě vytrhli ze společenství s jediným pravým Pastýřem a oloupili tě o jeho pastvu. Chtějí tě odloučit od stáda, jehož středem je Pán, a slíbují ti, že budeš *sama sobě středem*. Čím více se budeš vzdalovat od *Pastýře*, tím více začneš také pochybovat o smysluplnosti *ohrady*. Tam, kde nebude ohrada, nebudou ani dveře, ale tam nebude ani Ježíš. Nikdo tě tu nezavolá jménem, neuslyšíš důvěrně známý hlas. Zatímco uprostřed Jeho stáda jsi byla předmětem Pastýřovy péče, jako „osvobozená“ a samostatná oběť falešných pastýřů ztratíš se bez ochrany a bez péče v bezejmenném bloudícím davu, abys byla nakonec o všechno *oloupena a zbavena života*.

Uvaž tedy znovu, za jakou cenu a kým jsi byla vykoupena. Ti, kteří tě nepasou Ježíšovým jménem a v jeho duchu, pro tebe neudělali nic. Ježíš pro tebe nejen nasařil, ale doslova *obětoval svůj život*. Vyhledal si tě, ošetřil tě, dal ti za pokrm sám sebe. O kom jiném se ještě může říct: *Jeho rá-*

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 2,14a.36-41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obraťte se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha Svátého. Vždyť ta zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení - 1 Petr 2,20b-25

Milovani! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium - Jan 10,1-10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevhází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“

Ježíš jim pověděl toto podobenství, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci.

Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

ny vás uzdravily? Dobře si rozmysli, zda se chceš stát bludnou ovci, nebo se raději vrátit k Pastýři a strážci tvé duše. Dokud je Pán tvůj Pastýř, nic ti neschází. ⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32; ⁽²⁾ Jan 3,16; ⁽³⁾ srov. žalm 22,1

Kdo jsi Ty, můj nejmilovanější Pane, a kdo jsem já?

Kdo opravdu touží po tom, zažít Boha a mít Boha, musí Boha opravdu poznat.

Všimni si slova „opravdu“, protože povrchní poznatky, nebo jen takové, které se zakládají na vlastním rozumu a vzdělání, byly by jen znalosti, jaké máme v světských vědách, ale nebylo by to poznání, o jakém zde mluvíme. Zde se nejedná jen o poznání Boží velikosti a moci, ale také o jeho nekonečné dobroty a milosrdenství: poznání Boha jakožto toho, který je naše nejvyšší dobro.

Příprava: 1. Aby se naše mysl soustředila na Boha, musí zanechat všech zbytečných řečí: všech žádostivostí, touhy dovídat se novinky, jedním slovem, musí se odloučit ode všeho, co rozptyluje duši.

2. Ponořit se do propasti Božího milosrdenství a naší ubohosti: – Kdo jsi Ty, můj nejmilovanější Pane, a kdo jsem já?

3. „Současně si musím být vědoma,“ říká Anděla z Foligna, „že toto poznání nemohu získat vlastní silou, také ne z knih a vědeckého studia ani od nějakého tvora. Abychom toho cíle dosáhli, je nezbytné světlo a milost od Boha. Proto jsem přesvědčena, že duše může dosáhnout tohoto poznání snadno od všemohoucího Boha, který je Světlo a nejvyšší Láska, skrze zbožnou, ryzí, vytrvalou, pokornou a současně úsilí používající modlitbu, nikoliv modlitbu ústní, ale skrze modlitbu ducha a srdce, skrze modlitbu rozjímavou, která uvádí do pohybu všechny síly duše a prosí naléhavě s nejvyšší touhou.“

4. Musíme se ponořit především do rozjímání o Ukřižovaném. „Rozjímání o Ukřižovaném má v sobě tu vlastnost, že rozněcuje v naší duši velkodušnou a vytrvalou lásku.

Tato láska je plodem našeho poznání: v míře, v jaké ho poznáváme, ho také milujeme.

Proměnit se v Ježíše Krista O lásce k Bohu s Andělou z Foligna (1248–1309)

Čím více tedy poznáváme vřelého Boha, tím větší, dokonalejší a čistší je naše láska k němu a tím více nás láska k němu přetváří v něho.

Anděla z Foligna

Stejně tak musí bolest, kterou na trpícím Bohočlověku poznáváme, probouzet bolest v nás a proměňovat nás v jeho bolest.

Toto dvojí přetváření je tedy důsledkem poznání Boha a nás samotných. Když duše rozjímá o nekonečné velikosti a maje-

státu Božím – a na druhé straně o tom, jak malý, ubohý a hříšný je člověk, a vidí, jak se nekonečný Bůh snížil, aby se stal příbuzným člověka a zachránil ho smrtí na kříži, musí ho to naplňovat láskou a vděčností, takže se tato láska stává podobná lásce Boží.

Když začne poznávat tuto nepochopitelnou Boží lásku, s jakou Boží Syn podstoupil trvalé mučednictví během svého pozemského života, musí se rozplývat ve vnímání bolesti, která je tím větší a hlubší, čím více se snaží proniknout do utrpení Spasitele. Když vidíme, jak člověk zasluhuje za své viny věčný trest a trápení a jak na druhé straně nejvyšší a nejbohatší Bůh se stal chudým, aby člověka vysvobodil z jeho bídy, jak se nejslavnější Bůh stal poslušným, pokorným a ponížným a pohrdaným, aby člověka učinil slavným, když o tom duše uvažuje, musí se celá proměnit v bolest. Ano, nemohu nikdy dosti říkat: poznání Boha a nás samotných

je naprosto nezbytné. Proto musíme ve dne v noci usilovat, abychom toho dosáhli, protože jen toto poznání nás může proměnit v milujícího a trpícího Ježíše.

5. Proto prosím, neodvracej nikdy zrak své duše od ukřižovaného Bohočlověka, protože toto rozjímání tě bude osvětlovat, zapalovat tvoji lásku a rozněcovat tvoji horlivost.

Kdyby se chtěly tyto myšlenky někam odklonit, tak je k tomu připoutej násilím.

Když nebudeš moci setrvat na nejvyšším stupni Kristova utrpení, tak začni opět od začátku a rozjíměj o jednotlivých krocích na cestě utrpení našeho Pána. Když nemůžeš ani to, tak vyslovuj slovy, co náš Pán vytrpěl, protože to, co často vyslovujeme, vtiskne se obyčejně do srdce.

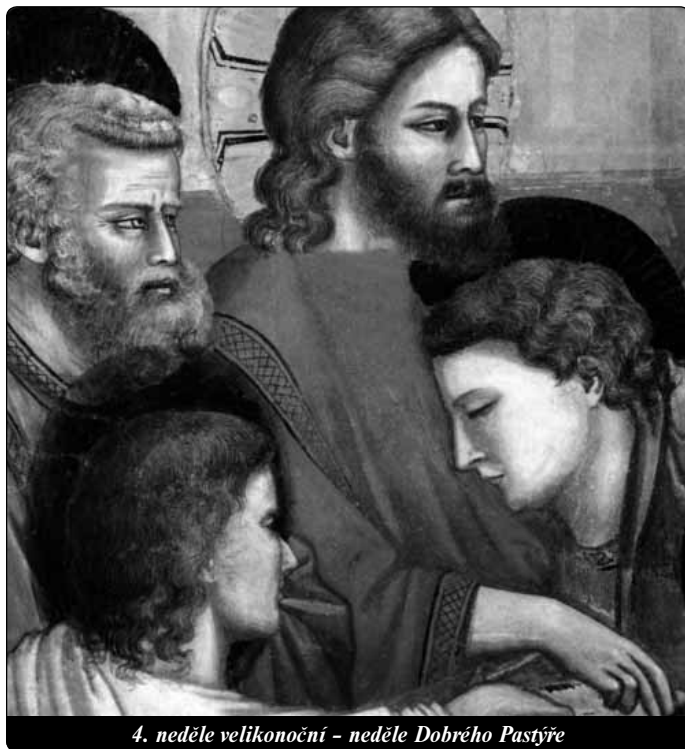
Když k tomu dojde a člověk pozná, co všechno láskyhodný Spasitel vytrpěl z lásky k nám na duši a i na těle za odříkání, pohrdání a bolesti, pak jsem přesvědčena, že takový člověk s Boží milostí také dospěje k tomu, že se stane chudý, pokorný, že bude milovat bolest a utrpení a bude připraven zemřít, aby prokázal Bohu vděčnost a stal se mu podobný v lásce.

Nikdo ať si nestěžuje, že k tomu nedostává potřebnou Boží milost. Neboť – a to je moje přesvědčení – nekonečně milosrdný Bůh dává všem svou milost v bohaté míře, jakou správně požadují, o jakou v důvěře prosí a s jakou horlivě spolupracují.

Když nemůžeš vstoupit do vysokého rozjímání o nestvořeném Bohu, podívej se alespoň na Ukřižovaného.

Když nemůžeš jedno ani druhé, nedej si pokoj, dokud ti Bůh nedá milost k jednomu nebo druhému, abys tak dosáhl klidu a pokrmu pro svou duši.“

Dienst am Glauben 3/2006

4. neděle velikonoční – neděle Dobrého Pastýře

Dne 31. května 1955 řekla Panna Maria v Amsterdamu: „Postarejte se o to, aby se u tohoto obrazu každý rok shromáždily národy. Je to velká milost, kterou Maria, Matka všech národů, může darovat světu.“

Jestliže příchod Neposkvrněné v Rue du Bac v Paříži a zjevení zázračné medailky můžeme označit za začátek mariánské epochy, pak o příchodu Paní a Matky všech národů můžeme právem říct, že je to vrchol a koruna této mariánské epochy.

Pravost poselství

Abychom mohli s přesvědčením uskutečňovat to, co si Maria přeje ve svém poselství, musíme být přesvědčeni, že přichází od Boha a je prorokem Božím.

Pán neočekává od nás nadšenou lehkověrnost, spíše nás varuje před falešnými proroky. Jestliže však je pravost nesporná, musíme se s vděčností otevřít poselství, uposlechnout jako děti a splnit přesně to, co nám Bůh skrze Marii dává na srozuměnou.

Zde v Amsterdamu máme tak fascinující důkazy pravosti, jak je tomu málokdy v dějinách mariánských zjevení. Chtěl bych uvést jen jeden příklad:

V noci z 18. na 19. února 1958 oznámila Matka Boží vizionářce Idě Peerdemanové, že v říjnu, tedy za osm měsíců zemře (tehdy zcela zdravý) papež Pius XII.: *Poslyš, Svätý otec Pius XII. bude začátkem října přijat mezi obyvatele nebes. Paní všech národů, Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně ho doprovází do věčných radostí.*

Matka Boží přitom položila prst na rty a řekla: *Nesmíš o tom s nikým mluvit.* Ale její duchovní vůdce si přál, aby Ida proroctví napsala a zapečetila do obálky a doma aby si uložila kopii tohoto poselství. Ida učinila, co si zpozdědník přál. A Pius XII. skutečně 9. října v Castelgandolfu zesnul. Matka Ida ihned jela k duchov-

nímu vůdci a ukázala mu kopii poselství, které se nyní stalo skutečností. Tento neotřesitelný důkaz pravosti byl pro duchovního vůdce tím přesvědčivější, protože věděl: den smrti člověka zná s jistotou jedině Bůh. Můžeme snadno uvěřit, jak velký význam musejí mít amsterdamská poselství pro Církev, když Bůh jejich pravost dokládá životem a smrtí svatého papeže.

„Modlitba, aby na svět sestoupil Duch Svätý“

Hned v prvním poselství 25. března 1945 mluví Matka Boží o amsterdamské modlitbě, jako by již byla známá: *Modlitba se musí rozšířit! Ale zveřejnila ji teprve o šest let později, když byla vizionářka v Německu. Již sama skutečnost, že Panna Maria diktuje tuto modlitbu během vidění II. vatikánského koncilu, je jasným dokladem, jak velký význam má tato modlitba pro Církev a svět. Ještě dříve, než začala Matka Boží hovořit, zavedla Idu před kříž a dala jí prožívat bolesti ukřižování.*

Stojím s Paní pod křížem a ona mě vybízí: „Opakuj po mně...“ Paní zvedá ruce a spiná je. Má božský, nebeský obličej, vyzářující nepopsatelnou krásu. Její postava je průhledná a tak nádherná, že jsem při pohledu na ni zcela u vytržení. Paní promluví: „Pane Ježíši Kriste, Synu Otce...“ Ale přednáší to tak

Význam Matky všech národů pro dnešní Církev a svět

krásně a procítěně, že se jí žádný člověk nemůže vyrovnat. „Sešli NYNÍ svého Ducha na zem“ se zdůrazněním NYNÍ, „Dej, ať Duch Svätý přebývá v srdcích VŠECH národů“ se zvláštním důrazem na VŠECH. Islovo AMEN řekla Paní tak krásně a slavnostně... Když Paní řekla Amen, vidím modlitbu napsanou velkými písmeny.

Panna Maria později vysvětluje: *Tato modlitba je dána proto, aby na svět sestoupil pravý Duch (20. 9. 1951). Ty nedokážeš posoudit, jak velkou cenu to má. Ty ještě nevíš, co budoucnost přinese. A Panna Maria slibuje: Paní zachrání svět skrze tuto modlitbu (10. 5. 1953). Vy nevíte, jak mocná a významná je tato modlitba u Boha. On svou Matku vyslyší, protože ona chce být vaší Přímlyvkyní (31. 5. 1955).*

Modlete se tuto modlitbu u všeho, co děláte (31. 12. 1951). Pokud je to možné, máme se tuto modlitbu modlit denně před křížem, pomalu a zbožně, jak si to Panna Maria přála.

Titul - shrnutí nového dogmatu

Titul Paní nebo Matka všech národů použila Matka Boží více než 150krát. Je v něm vyjádřeno její poslání. Kdo čte poselství pozorně, napadne ho, že tento nový titul je vlastně shrnutím nového trojdogmatu. Abychom to doložili, musíme otevřít Písmo svaté. V něm je Maria na čtyřech místech oslovena jako PANÍ - ŽENA. A je to v těch situacích, kdy jde o její univerzální poslání Matky:

- ŽENA příslibená v knize Genesis, Žena, která spojena se Synem, drtí hlavu Hada,
 - ŽENA při zázraku v Káně,
 - ŽENA pod křížem na Kalvárii,
 - ŽENA Apokalypsy
- je **MATKOU VŠECH NÁRODŮ**, protože - spojena s Vyku-

Pavel Maria Sigl

pitelem - trpěla za všechny národy, všem národům zprostředkovala život milosti a za všechny národy se přimlouvá.

Poslechněme si jedno z krásných zaslíbení, které Panna Maria vyslovila v Amsterdamu: *Pod tímto titulem zachráním svět... Pod tímto titulem zachráním svět od velké katastrofy! (20. 3. 1953/10. 5. 1953).*

Titul Paní a Matky všech národů vyjadřuje jedinečným způsobem celý svět zahrnující poslání, je Paní pro všechny národy, všechny rasy, všechna vyznání, protože ona je skutečně Matkou všech lidí.

Obraz - interpretace nového dogmatu

Amsterdamská poselství jsou v dějinách mariánských zjevení proto tak jedinečná, protože Matka Boží podrobně popisuje vlastní milostný obraz. *Tento obraz je vysvětlením a obrazovým znázorněním nového dogmatu. Proto jsem tento obraz darovala národům já sama (8. 12. 1952).*

Maria se tu skutečně představuje trojím způsobem jako **SPOLUVYKUPITELKA**, protože stojí pod křížem svého Syna, ze kterého vychází světlo a prozařuje ji. Kolem jejího lůna je uvázán šátek, ke kterému dává vysvětlení: *Tento šátek představuje Synovu bederní roušku. Stojím přece jako ŽENA pod křížem Syna (15. 4. 1951).* ▶

► I její ruce nesou zářící STIGMATA. Tim Maria obrazně vyjadřuje tělesné a duševní utrpení, které ve spojení se svým božským Synem snášela za vykoupění světa. Znovu obrací pohled Idy na své ruce a zjevuje se jí jako **PROSTŘEDNICE VŠECH MILOSTÍ**: „Pohled' na mé ruce a oznam, co vidíš!“ *Jakoby uprostřed rukou byly rány a z každé zářily na ovce tři paprsky, paprsky milosti, vykoupění a pokoje* (31. 5. 1951): milost od Otce, vykoupění od Syna a pokoj od Ducha Svatého. *Nohy mám pevně postaveny na zeměkouli, protože Otec a Syn mě chtějí přivést v této době na svět jako Spoluvykupitelku, Prostřednici a Přímlyvkyni* (31. 5. 1951). *Tato doba je naše doba* (2. 7. 1951). Maria nás prosí o to, abychom tento obraz rozšířili do celého světa, protože je *vysvětlením a biblickým znázorněním nového dogmatu* (8. 12. 1952). *Tento obraz bude předcházet dogmatu, novému dogmatu* (15. 4. 1951).

Dogma, které přináší záchranu

Maria v Amsterdamu výslovně prosí o dogma. To je jedinečné. Zatím si nikde něco takového nepřála. Bude to poslední a největší dogma mariánských dějin: Maria Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně.

Myslím, že žádný teolog nepřišel na myšlenku, spojit tyto tři tituly do jednoho dogmatu. Jen Maria, nebeská teoložka a Matka moudrosti, to mohla učinit. Co je to dogma? Když papež vyhlásí slavnostně dogma, znamená to: tato pravda nepochází

od lidí, nýbrž je zjevená Bohem. Proto je dogma, kterému živě věříme, nepopsatelnou zbraní v boji proti Satanovi, otci lži.

Matka a Paní všech národů nám slavnostně slíbila: *Pod tímto titulem a pod touto modlitbou zachráním svět od velké katastrofy* (10. 5. 1953).

Ale jak se to stane? Skrze toto dogma přinese Maria mír. *Až bude vysloveno poslední mariánské dogma, poslední dogma v mariánské historii, pak daruje Paní všech národů světu mír, opravdový mír. Ale národy spolu s Církví se musí modlit mou modlitbu. Musí si být vědomy, že Paní přišla jako Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímlyvkyně* (31. 5. 1954). Hled'te, jen skrze Amsterdam

a jeho poselství je možno ukázat, jakou moc a jaké milosti přinese toto korunování Panny Marie a jak velice čas kvapí! Maria nám slibuje, že na Církev a svět bude vylit Duch Svatý! Ale jak může mariánské dogma vyvolat nové Letnice?

Slavnostním vyhlášením největšího mariánského dogmatu bere Církev Marii do svého středu jako kdysi ve Večeřadle v Jeruzalémě. A co se stalo, když apoštolové vzali Spoluvykupitelku, Prostřednici a Přímlyvkyni do svého středu? Na prvotní Církev sestoupil v ohnivých jazycích Duch Svatý. *Paní zůstala se svými apoštolý, dokud nepřišel Duch Svatý. Tak může Paní přijít ke svým apoštolům a národům celého světa, aby jim přinesla opět Ducha Svatého* (31. 5. 1954).

Toto mariánské dogma je **KLÍČEM** k bráně, skrze kterou vstoupíme do nové doby, epochy Ducha Svatého. Když dojde ke korunování Panny Marie, Satan jednou provždy prohrál. Tuto porážku viděla Ida v dramatických obrazech: *Viděla jsem draka, jak se svíjí, jak se vyčerpaný zhroutil, ležel natažený. Hlas řekl: „Tvoje moc je zlomena a tvoje síla odešla. Tvoje domyšlivost a pýcha jsou rozdraceny“* (11. 2. 1975). *To všechno se stane* (25. 3. 1975).

Kdo by tu nepomyslel na vidění Dona Boska, ve kterém papež jako kormidelník připoutal loď Církev ke dvěma sloupům, sloupu Eucharistie a sloupu Matky Boží. Nezdá se, že po všem tom, co jsme slyšeli, skuteční se připoutání k sloupu Panny Marie právě vyhlášením dogmatu?

Nakonec moje Srdce zvítězí, řekla Maria ve Fatimě. Jsem přesvědčen, že tento Mariin triumf

se uskuteční vyhlášením tohoto velkého a důležitého mariánského dogmatu.

Duchovní boj

Všem, kteří ve hnutích *Vox populi Mariae Mediatrici* a *Vox populi Dei* svými podpisy prosili Svatého otce o vyhlášení dogmatu, je třeba ještě jednou poděkovat. Patří k nim 4 miliony věřících a 470 biskupů ze všech kontinentů a také 44 kardinálů. Ale je také mnoho těch, kteří jsou proti. Milí přátelé, musíte vědět také to, že je mnoho vlivných kardinálů, nemálo biskupů, kněží, teologů, mnoho bratří a sester, kteří – z lidského pohledu – z dobrých a jednostranných důvodů nejsou pro nové mariánské dogma. Jejich přesvědčení musíme s láskou respektovat.

Zda je teologicky správné nazývat Marii Spoluvykupitelkou, o tom musí teologové, profesori a mariologové dále diskutovat. Aby se však mohlo ukázat, jak mocné účinky bude mít toto dogma pro Církev a svět, k tomu potřebujeme amsterdamská poselství. Stejně tak můžeme doložit jen slovy Matky všech národů, že čas naléhá, a Bůh si toto dogma přeje. Dělejme tedy všechno, co je v našich možnostech, aby Svatý otec mohl co nejdříve tuto pravdu, přinášející záchranu, slavnostně vyhlásit.

Vy cítíte sami více, že vaše podpisy pro toto dogma nestačí. Že největší síla spočívá v tom, že s odvahou a plamennou horlivostí spolupracujeme s plánem, který Maria nazývá *vykoupění a dílo míru* (1. 10. 1951), nebo také *světová akce*. S tímto dílem vykoupění a světového míru můžete všichni spolupracovat, protože je to akce, která obepíná celý svět a kterou nesou především ti maličci a slabí.

Světová akce skrze modlitbu a obraz Matky všech národů

Co je to? To, co je možno provést velice snadno: zanechte obrázek nebo obraz s modlit-

bou do vašich rodin, přátelům a známým, do modlitebních skupin, do vězení, do domovů důchodců nebo do nemocnic, protože tam trpí ti, od nichž vychází modlitba zvláštní síly. Máte přinejmenším sto přátel a známých, kteří tento obraz rádi přijmou. Je k tomu třeba samozřejmě trochu odvahy a především lásky k Panně Marii.

Matka Boží povzbuzuje viziionářku, a tím také nás: *Přebírám za to všechnu odpovědnost (4. 4. 1954). Máš strach? Já ti přeče pomohu. Uvidíš, rozšíření poběží jako samo sebou (15. 4. 1951).*

Ida mohla již před mnoha lety vidět působení této akce: *Jako sněhové vločky se snášejí na zem a vytvářejí zde silnou vrstvu, tak se bude šířit modlitba s obrázkem ve světě a pronikne do srdcí všech národů (1. 4. 1951).*

Paní Ida byla celá desetiletí zaměstnána tím, že šířila obrázek s modlitbou, která se objevila s církevním schválením, a posílala je daleko široko těm, kteří o to prosili.

Musíme být prostě jako apoštolové: jako při rozmnožení chleba potřebujeme jen roznášet Boží dary. Zázraky působí On sám. A Maria umí pohnout srdcem svých dětí. Každému, kdo chce vidět zázrak, dříve než pro Marii něco udělat, říká: *S velkým nadšením a horlivostí se pusíte do mírového díla. Pracujte na vykoupění, a dočkáte se zázraku. Uvidíte zázrak (1. 4. 1951).*

Chápete nyní, milí přátelé, jak milostiplné cesty Matka Boží pro toto největší a poslední dogma připravuje? Tato Bohem chtěná světová akce je v tomto nynějším těžkém duchovním boji mírovou přípravou a bezprostředním uvedením do dogmatu.

Jsem přesvědčen, že přijde doba, kdy se křesťané budou těšit na oslavu Letnic v Amsterdamu, jako nyní putují s radostí o Velikonocích do Říma.

Z Triumph des Herzens 26/1997 přeložil -lš-

Podle hodnocení historiků z Institutu paměti národa (IPN) účastnilo se na záchraně Židů kolem 1 milionu Poláků. Několik tisíc z nich SS bestiálně zavraždili za ukrytí obyvatel židovské národnosti.

Hlavním motivem takového hrdinství byla výzva evangelia k lásce k bližním. Jedna z rodin, která tuto výzvu takto pochopila, byla rodina Ulmových.

Josef Ulm se narodil a prožil svůj 44 let trvající život v Markowé v okrese Przewor v krásné zemi bohaté na národní tradice. Fotografie ho představuje jako pěkného muže, z jehož rysů je možno vyčíst léta těžké každodenní práce, prožitá nejednou v bídě. Pocházel z chudé 3-hektarové zemědělské usedlosti a musel se sám probíjovat k trochu lepšímu postavení. Navštěvoval 4 roky základní školu a pak s velmi dobrým prospěchem absolvoval zemědělskou školu. Byl inteligentní, nápaditý a agilní. Ve svém hospodářství používal některé inovace. Zabýval se školkařstvím a pěstoval bource morušového. Na výstavách dostal řadu ocenění a nevyhýbal se ani společenským aktivitám v náboženských organizacích pro mládež. Každému rád a ochotně posloužil a pomohl.

Oženil se teprve ve svých 35 letech s Viktorií Niemczakovou a vytvořili milující rodinu. Sám si zhotovil fotografic-

Manželé Ulmovi

Láska silnější než strach

V době hitlerovské okupace Polska vydal 12. října 1939 Hans Frank vyhlásku, která hrozila trestem smrti každému Polákovi, který poskytne jakoukoliv pomoc Židům.

ký aparát, díky kterému se nám zachovaly fotografie jeho ženy a šesti dětí. Díky hospodárnosti a pracovitosti jeho majetek vzrostl natolik, že si mohl dovolit koupit o něco většího 5-hektarového hospodářství ve Wojslawicích, v úrodné sokalské krajině. Rodina se právě chystala ke stěhování, když vypukla druhá světová válka.

Německá okupace przeworské oblasti se nelišila od jiných míst Generální gubernie. Bylo to především břímě vysokých kontingentů zemědělských produktů, ustavičné kontroly a revize hospodářství, zákaz prodeje zemědělských produktů, odesílání mládeže na práce do Říše a nucené práce mužů při obsluze východní fronty. S tím byly spojené postihy, tresty smrti za kdekou maličkost. V obci Markowa působily podzemní odbojové struktury.

„Židi na snídani, Poláci na oběd“

Záhy začaly přípravy okupantů na likvidaci židovského obyvatelstva. Nejdříve museli Židé nosit pásku s Davidovou hvězdou, pak byli nuceni k těžkým pracím bez nároku na jakoukoliv odměnu. Od roku 1941 platil zákaz opustit místo bydliště a ve městech byla pro Židy zřízována tzv. ghetta. Mnoho rodin v obavě z ohrožení začalo opouštět města a hledalo úkryt na venkově. Od roku 1942 začaly „hony na Židy“. Každého z nich, koho chytili mimo gheto, bez milosti zastřelili.

To se nevyhnulo ani Markowé. Ve vsi bydlelo několik židovských rodin. V létě 1942 začala německá policie odvádět Židy do vězení a bylo známo, že je v dalších dnech čeká smrt.

Kdo mohl, utekl. Když se jedna Židovka loučila s polským

mi sousedy, v předtuše společného osudu, který mohou čekat od Němců, řekla prorocky: „My na snídani a Poláci na oběd.“

Utíkali hlavně do lesů a do roklí zvaných „potoky“. Josef Ulm vykopal v takovém „potoku“ zemljanku pro známou rodinu Ryfkovu, jak je ve vsi nazý-

Rodina Ulmova - manželé Josef a Viktorie se svými šesti dětmi

vali. Některé rodiny našly úkryt v polských domech a hospodářstvích. Je doloženo, že v Markowé se dočkalo osvobození 17 Židů, ale je možné, že jich bylo ještě více.

Kdy Josef Ulm a jeho žena Viktorie přijali pod svou střechu dvě židovské rodiny, není známo. Bylo to celkem 8 osob. Všichni bydleli na půdě. Hostitelé od nich nebrali žádné úhrady a všechny cennosti si Židé podrželi u sebe. Židé Ulmovým pomáhali, ale jen v takových pracích, které mohli konat v úkrytu, např. vydělávání kožek, čímž si Josef přivydělával na potřeby domu a hospodářství, které muselo uživit 16 osob. Ulmovi však nebyli katolíci jen podle matriky, ale z přesvědčení. Celým svým životem vydávali svědectví o své příslušnosti ke Kristu. I přes velké materiální obtíže vychovávali svých šest dětí, které žily v chudobě, ale nikoliv o hladu.

Dokázali si osvojit prostý a skrytý heroismus, život celé rodiny zasvětili záchraně druhého člověka a podávali tak důkaz bliženské lásky i svého křesťanství, jak vzpomíná Viktoriin bratranec Stanislav Niemczak.

Josef Ulm nebyl fantasta, smýšlel velice střízlivě a byl si vědom, jakému nebezpečí vystavuje sebe i svou rodinu, když v celé zemi za jakoukoliv pomoc hrozil trest smrti a rozsudky byly prováděny okamžitě a bez milosti na výstrahu druhým. Ulm spoléhal trochu na okolnost, že jeho dům byl od ostatních více oddělen, a počítal také se solidaritou sousedů, kteří si nemohli nevšimnout náznaků, že Ulmovi nejsou v domě sami.

24. března 1944

I přesto, že byla shromážděna obšírná dokumentace o válečných osudech obce Markowá, nepodařilo se dodnes zjistit, kdo a za jakých okolností Ulmovy prozradil.

Určitým vodítkem mohou být osudy jedné z ukrývaných rodin, které zapsal Matouš Szpytma: „Szallowi bydleli na začátku války v Łańcutě. Když viděli, že se blíží »konečné řešení židovské otázky«, začali hledat úkryt. Nabídl jim ho Alexandr Leś, strážník v Łańcutě, původem Ukrajinec. Za poskytnutou pomoc měli mu Židé přenechat své pole a dům, který vlastnili. Když to udělali, Leś je z jejich skrýše vyhodil. Utekli do Markowé a ukryli se u Ulmů. Když se nenávratně blížil konec německé nadvlády, uvědomil si Leś, že by mohl přijít o zabavený majetek po Židech. Rozhodl se tedy, že je zlikviduje. Získat informace, kde se ukrývají, nebylo těžké. Pravděpodobně když se dověděl, že se ukrývají u Ulmů, pod záminkou, že se chce dát vyfotografovat, odebral se k Ulmům, aby se přesvědčil, zda informace je pravdivá.“

Bylo to počátkem jara. Schylovalo se ke konci okupace a východní fronta se kvapem blížila.

Děti manželů Ulmových

Německé represe vůči Polákům se stupňovaly. Ve vedení strážnice v Łańcutě padlo rozhodnutí zlikvidovat Židy v domě Ulmových v Markowé. Akci velel Eilert Dieken.

Drama začalo brzy ráno 24. března 1944. Na rozkaz německé policie přijely i čtyři selské vozy na odvoz židovského majetku ze skrýše. Již během akce dostal starosta rozkaz, aby s několika lidmi vykopali hrob.

Němci vtrhli do ještě spícího domu. Zastřelili skrývající se Židy i majitele statku (Viktorii se mělo za několik dní narodit sed-

mé dítě), a pak i jejich děti. „Pamatuji se na tu noc,“ říká jedna obyvatelka Markowé. „Neviděla jsem, ale slyšela jsem. Strašně bylo, že nejdříve zastřelili rodiče. Dodnes slyším volání a pláč dětí. Po každém výstřelu bylo volání slabší, až zcela utichlo.“

Oddílů velmi záleželo na tom, aby zločin vidělo co nejvíce lidí. Jeden důstojník řekl formanům: „Podívejte se, jak hynou polské svině, které přechovávají Židy.“ Když po nějaké chvíli přišel starosta a ptal se velitele, proč zastřelili i děti, dostal odpověď: „Aby s nimi obec neměla starosti.“

Na památku zavražděné rodiny Ulmových byl v Markowé 24. března 2004 odhalen pomník

Začalo rabování majetku. Jeden z katů našel u mrtvoly Goldy Godlmannové skříňku s cennostmi. Schoval ji do kapsy a řekl. „To jsem potřeboval.“ Sebrali, co se dalo, i Ulmovým. Po vraždách a loupežích se dali do pití.

Nikdo nemá větší lásky...

K čemu byla oběť rodiny Ulmových, když stejně nezachránili ty, kterým chtěli pomoci, a vydali tak na smrt sebe i své děti? Kniha Moudrosti říká: „V očích nemoudrých vypadali jako mrtví, v jejich skonu se spatřovala záhuba, v jejich odchodu od nás jejich zánik. Bůh je vyzkoušel a shledal hodnými sebe. Protřibil je jako zlato v tavící peci a přijal je jako zápalnou oběť“ (Mdr 3,2.3.6).

Kolik obětí a lásky vyžadovány ode všech – hostitelů i ukrývaných – ty měsíce a roky společného života v takových podmínkách v ustavičném strachu, ale také v ustavičné důvěře v Boha. Bez opory v modlitbě není možno si představit takový způsob života. Jak zde vyzrávaly charakter, kolik vzájemné dobrotivosti, trpělivosti a porozumění bylo třeba vynaložit, aby tento společný život byl snesitelný. Kolik bdělosti a odpovědnosti musel Josef Ulm vynaložit každý den, kolik těžké práce musel vykonat, kolik práce to vyžadovalo od těhotné Viktorie, aby denně nasýtla ze zásob malého hospodářství 16 osob. V této atmosféře dozrávaly děti duševně nad svůj fyzický věk.

Dozrávali zřejmě všichni. Svědectví a příklad rodičů působil na potomky. Když se Bohu zalíbilo spojit je všechny nejen ve společném životě, ale i ve společné smrti a nevyučovat nikoho, ani malé děti, máme právo spatřovat v tom znamení jakési mystické solidarity osudu, společně přednesené před Boží trůn a znamení přijaté oběti, když je Bůh všechny v jedné hodině přijal do své náruče. „... Oni jsou však v pokojí“ – praví Kniha Moudrosti (3,3).

Ani na zemi na ně nebylo zapomenuto. V roce 1995 izraelský Institut paměti holokaustu přiznal posmrtně Viktorii a Josefu Ulmových titul „Spravedliví uprostřed národů světa“. V roce 2003 začal proces jejich blahorečení. 24. března 2004, v den 60. výročí jejich smrti byl v Markowě odhalen pomník na jejich památku.

Svědectví rodiny Ulmových je stále živé a promlouvá i k nám. Svoji oběti udělují odpuštění i tomu jidaši, který je vydal na smrt, i těm, kteří prokázali tolik krutosti a cynismu, a především nás

Židovské děti zavražděné r. 1942 v úkrytech u Markowé

učí hrdinné otevřenosti pro potřebu bližních, ať už jde o přijetí počatého života, nebo souseda ohroženého zlem, či kohokoliv cizího, kdo ve své nouzi zaklepe na naše dveře.

Každý den od nás Bůh takové hrdinství nežádá, ale nikdy nevíme, co nás čeká, a zatím se musíme osvědčovat v malém, protože skutečné hrdinství neпадá z nebe. Je k němu třeba dozrávat od mládí připraveného k oběti přes tvrdou odpovědnost za svůj dospělý věk celým životem prožívaným v přátelství s Bohem a v plné oddanosti jemu i bližním.

Prameny: M. Szpytma. *Żydzi i ofiara rodziny Ulmów z Markowej podczas okupacji niemieckiej.* Szpyta, Szarek. *Sprawiedliwi wśród narodów świata.* Kraków 2007.

Z Mihuycie się 1/2008 přeložil -lš-

MISIJNÍ CESTA DO ZEMĚ PAPUA-NOVÁ GUINEA

Na základě spolupráce národních kanceláří Papežských misijních děl v Česku a Papue-Nové Guineji proběhla ve dnech od 12. 3. do 1. 4. 2008 misijní cesta, které se účastnil národní ředitel Papežských misijních děl P. Jiří Šlégr, ředitel TV Noe P. Leoš Ryška SDB a Filip Breindl z Radia Proglas. Cílem cesty bylo navštívit projekty Papežských misijních děl, prohloubit již existující spolupráci a poznat zblízka život místních lidí. Cesta záměrně proběhla i v čas Svatého týdne, aby bylo možné zachytit, jak místní lidé tyto svátky prožívají. Delegace navštívila např. město Rabaul a místní arcidiecézi na ostrově Nová Británie. V roce 1994 centrum Rabaulu výrazně poničil výbuch sopky Tuvurur. Sopka je stále činná a přiděluje místním lidem nemálo starostí, zvláště neustále padajícím popílkem, který musí všichni dýchat. Papua-Nová Guinea se potýká s bídou a nouzí. Desítky procent populace si nemohou dovolit studovat, chybí finanční prostředky na jídlo, zajištění běžného chodu infrastruktury a včasné lékařské péče. Proto lidé umírají na nemoci, které jsou u nás běžně léčitelné. Úmrtnost matek i dětí při porodu je největší v Oceánii. Na 100 000 lidí je zde v průměru jen 7 lékařů. 15 000 dětí mladších 1 roku zemře každý rok, 13 000 dětí od 1 do 4 let se nedožije 5. narozenin, 220 000 z 560 000 dětí mladších pěti let nedostává patřičnou výživu, 3700 matek zemře ročně kvůli komplikacím při porodu. Polovina dětí schází imunita, 60 % matek rodí bez lékařského dohledu, je malá dostupnost lékařské péče, 70 % lidí z vesnic nemá přístup k pitné vodě.

V zemi, kde se hovoří více jak 800 jazyky, je velice zřetelně vidět systematická a velice účinná práce misionářů, kteří do těchto ostrovů Tichého oceánu přinesli víru před 125 lety. Dnes žije v PNG přes 6 milionů obyvatel, území je

rozděleno do 19 diecézí a roste počet povolání. Právě Papežská misijní díla zde již řadu desítek let systematicky podporují kvalitní vzdělání (katolické školství tvoří 70 %), studium mnoha set bohoslovců v malých i velkých seminářích, lékařskou péči a budování infrastruktury. Do této pomoci se zapojují i dárci z ČR. Biskup diecéze Bougainville, Henk Kronenberg SM, osobně ukázal delegaci PMD např. v řadě škol cisterny na vodu, nebo jak katolická nemocnice v městě Buka používá inkubátor, respirátory a další zdravotnický materiál pořízený v rámci darů Papežského misijního díla děti od štědrých lidí z ČR. V této diecézi bylo vidět, jak je velice rozšířené na všech katolických školách Papežské misijní dílo dětí. Děti samy každý týden v rámci projektu „děti pomáhají dětem“ podle možností šetří ve svých třídách drobné mince ve prospěch chudých dětí světa. Výtěžek přináší při bohoslužbě slova v obětním průvodu a soutěží mezi sebou, která třída vybere na jiné děti v bídě nejvíce. V arcidiecézi Rabaul se prostřednictvím Papežského misijního díla šíření víry přispělo např. na stavbu katedrály a na formaci katechistů.

Na základě této misijní cesty chtějí PMD vydat na téma Papua-Nová Guinea: Misijní kalendář 2009, červnový hodinový Misijní magazín v TV Noe, cyklus cestopisného vyprávění v Radiu Proglas, zářijové číslo časopisu DUHA, putovní výstavu, filmový dokument, záběry ilustrující prožívání Velikonoc a další prezentace. Zájemci, kteří chtějí podpořit tolik potřebnou pomoc pro Papuu, mohou tak učinit např. modlitbou, obětovaným utrpením i finančními prostředky na účet PMD 72540444/2700. Děti (nejlépe ve skupinkách, třídách nebo misijních skupinkách) mohou namalovat přáníčka pro děti z PNG. První zásilku přáníček od našich

Poděkování za pomoc misíím skrze Papežská misijní díla v roce 2007

Milí přátelé, v této chvíli bych Vám chtěl ze srdce poděkovat za pomoc misíím v minulém roce skrze Papežská misijní díla. Vaše modlitby, oběti, finanční dary a osobní nasazení vyjadřují Vaši lásku k chudým a trpícím v misijních oblastech světa. Právě k tomu nás vybízí i Sv. otec Benedikt XVI. Mám velkou radost, že jste prostřednictvím Papežských misijních děl věnovali přes 26 milionů Kč, což je téměř o 1 milion Kč než předchozí rok.

Nedávno mi přišel dopis z Ugandy od kněze, do jehož farnosti také pomáháme. Mimo jiné píše: „*Lidé u nás jsou velmi chudí. Chybí dostatek jídla a většina jí jen 1x denně, bydlí jen v chatrčích z trávy a došků a nosí roztrhané šaty. Děti nemohou chodit do školy, chybí finance na základní školní pomůcky. Negratotnost je obrovská, nezdělanost a chudoba šíří HIV/AIDS a postižení jsou vystaveni hanbě.*“ Tyto řádky jen potvrzují důležitost naší pomoci! Kromě Ugandy jsme díky Vaší štědrosti mohli pomoci ještě např. do Bangladéše, Malawi, Indie a Rwandy. Vaše dary z Misijní neděle na Dilo šíření víry umožňují např. stavbu kaplí, kostelů, pastoračních center a podporují katechety. Sponzorovali jste též bohoslovce a životně nutnou pomoc zahrnující výživu, katechezi, studium, lékařskou a hygienickou péči pro téměř 80 tisíc dětí. Přímo od chudých z misíí Vám vyřizují vřelé díky a ujištění o modlitbách. Společně se na další spolupráci s Vámi. Ať sám Ježíš, kterého se tímto osobně dotýkáte, Vaše misijní úsilí odmění.

P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD

děti z Misijních klubek již předala delegace PMD a místní děti připravují odpověď.

Národní kancelář PMD velice děkuje všem, kteří ke zdaru misijní cesty do PNG přispěli a jakýmkoliv způsobem Papežská misijní díla podporují. Národní ředitel PMD P. Jiří Šlégr s sebou přiváží do Česka upřímné pozdravy a výraz vděčnosti od představitelů církve i od všech ostatních, se kterými se delegace z ČR během cesty po PNG potkala. Podtrhl, že misijní výprava splnila svůj účel, měla a bude mít velký smysl. Potvrdil, že darované finanční prostředky jsou zde velice potřebné a dobře využívané. Je důležité, že i v této pro nás tak vzdálené zemi máme velice blízké přátele.

Kontakt: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058, info@misijnidila.cz, číslo účtu: 72540444/2700, www.misijnidila.cz

„Dej mi duše!“

**Příklad Stanislava
Papczynského**

Je rok 1676. V malé cele kláštera filipínů v Studaně, kde se nachází zázračný obraz Svaté rodiny, leží polomrtvý blahoslavený Stanislav Papczynski. Ztrácí vědomí i síly. V extázi podává svědectví o tajemství utrpení duší v očistci.

Jediný smysl života

Vidí, jak nejsvětější Panna Maria spolu s dušemi prosí všemohoucího Pána, aby se otec Stanislav mohl vrátit do stavu úplného zdraví a pomáhat duším zemřelých a umírajících. Všechny své nemoci, utrpení, námahy, pronásledování, posty, umrtvování, pokání a dobré skutky obětuje z lásky k nim. Ustavičně žije slovy modlitby: „Ó Bože nekonečného milosrdenství, rozmnož mé utrpení a jim zmírní trest.“ Toto poslání předává svým spolumatřím z řádu mariánů, který sám založil. Ke stejné lásce k duším v očistci učí nás... Náš život zde na zemi se jednou skončí, ale hned za prahem smrti nás čeká věčný život, nikdy nekončící kralování s Ježíšem Kristem, anebo věčné zatracení. Ve světle této pravdy má každý lidský život zvláštní cenu, i kdyby se zdálo, že je pro život světa zcela neproduktivní. Byli jsme stvořeni pro život s Bohem a nic kromě Něho nemůže přinést nasycení lidskému srdci, které především touží spočinout v Ném a s Ním se sjednotit. Tváří v tvář posledním věcem člověka jsou i peníze a sláva, věda, krása lidského těla, smyslové příjemnosti, protekce i všechna dočasná bohatství jen marností, i kdybychom o ně usilovali s největší snahou. Jedině úkony lásky, třeba ty nejmenší, mají v Božích očích nekonečnou cenu. Existujeme z lásky a pro věčnou Lásku a nikdy nesmíme ztrácet ze zřetele tento náš cíl, i když svět zahleděný

sám do sebe nám nedovoluje dívat se na tento vrchol.

Blahoslavený otec Stanislav ve svých kázáních často hlásal tuto pravdu o povolání člověka k věčnému životu. Příkladem svého života nás učí, jak toto povolání uskutečňovat: láskou k duším, projevovanou modlitbou za duše v očistci a za všechny živé, kteří se nacházejí ve stavu duchovní smrti. Celý život nás má připravovat na poslední setkání s Bohem, který je touhou každé lidské duše.

**„Ten, kdo miluje,
bude spasen...“**

Čas, který máme zde na zemi, je čas milosti a milosrdenství, které nám Bůh uděluje, abychom uskutečnili pozemský život podle Božího záměru a abychom všemi svými pozemskými volbami rozhodovali o svém posledním poslání (srov. KKC 1013). Smrtí končí život člověka jakožto čas určený k přijetí nebo odvržení Boží milosti, kterou nám Bůh projevuje v Kristu (KKC 1021). Jen na nás záleží, jak tento čas prožijeme a jak se připravíme na setkání s Bohem, který na nás čeká. Budeme-li ho milovat a prožívat každý den, jako by byl jediným a posledním, nemůže nás okamžik smrti rozhodně zaskočit. Ten, kdo miluje, nemusí se obávat soudu Lásky.

Opravdová láska se projevuje v konkrétní péči o spásu těch, které milujeme. Skutečná láska se nikdy neuzavírá sama do sebe, nýbrž objímá všechny, kteří ji potřebují. Znamená to, že ten, kdo opravdu miluje, má jen jedno přání: přivádět Ježíši duše – všechny!

Blahoslavený otec Stanislav mnohokrát připomínal ve svých

spisech povinnost lásky pomáhat všem, kteří se nacházejí ve stavu duchovní smrti – v těžkém hříchu, aby mohli povstat. Píše: „I ty jsi k nim patřil. Ale Matka Církve s velkým počtem svých věrných a světců přednáší Pánu prosbu za hříšníky a vyprošuje jim nápravu života. Máš být přesvědčen, že díky jejich modlitbám tě Pán skrze svátosti vepsal do knihy života. Když tedy jsi na tom lépe, usiluj o to, abys i druhým pomohl stejným způsobem, a zvláštním úsilím v modlitbě a umrtvování zajišťuj pomoc duším zemřelých i těch, kteří jsou duchovně mrtví. To, že setrváváš u Krista, je milost, kterou ti vyprosila celá Církev. Jestliže nám ji někdo vyprosil, nemáme ji také my vyprošovat jiným?“

Provázení

Provázení blízkých v okamžiku jejich smrti – i když je vždy obtížné a bolestné – je velkou milostí. Je milostí, ale současně naším odpovědným úkolem provázet bližní v nejdůležitějším okamžiku života – v očekávání přechodu do Boží náruče. V tomto okamžiku potřebuje náš bližní nejvíce duchovní podpory a pomoci. Podle otce Stanislava je mu třeba zajistit nejen pomoc lékařskou, ale především je mu třeba pomáhat v dosažení věčného života. Je třeba mu zajistit možnost svatě zpovědi – smíření s Bohem i s lidmi, ze kterého se rodí pokoj pro přijetí Pána Ježíše ve svatém přijímání a také pro přijetí svátosti pomazání nemocných. Ježíš, kterého přijímáme v Eucharistii, je „živý, nesmrtelný, mocný, sladký, nepřemožitelný; je dobrý, milosrdný, štědrý. Je Moudrost, Láska a Pravda a plnost všeho dobra. Hodně přijatá Eucharistie smývá viny a smiřuje hněv

Božího Majestátu a vždy přináší svědomí pokoj. Uschopňuje k přijetí Boží vůle a zvolání: Otče, do tvých rukou odevzdávám svou duši!“

Je velice důležité, aby pokud možno všichni příbuzní umírajícímu v tomto vážném okamžiku pomáhali, aby také očistili svou duši ve svátosti smíření a přijali svatě přijímání za umírajícího a setrvali u něho s čistým srdcem na modlitbách za jeho duši.

Když umíral některý spolumatř bratr otce Stanislava, dal zvoncem svolat všechny ostatní, aby ho odporučili ve svých modlitbách Božímu milosrdenství.

Svolávání Božího milosrdenství je skutečně nezbytné, protože okamžik smrti je pro každého nadmíru obtížný. Otec Stanislav, který několikrát zakusil muka umírajících duší i duší v očistci, popisuje tuto chvíli takto: „V tom okamžiku zlí duchové útočí na duši a chtějí ji zmást: zveličováním jejich zásluh ji přivést k domýšlivosti a zveličováním hříchů k zoufalství. Je to těžký zápas, kdy nemoc chce vypudit duši z těla, a ona se brání, zvláště když si je vědoma svých nedobrych skutků, kterých se dopustila. Nic nepomáhá, jediné dovolávat se zásluh Kristových: – Vidiš, jak velice potřebuješ uctívat svaté, zvláště nejsvětější Pannu, Matku umírajících, a věrného anděla strážce. Kéž v hodině smrti zakusíš jejich pomoc, protože sám si nebudeš schopen pomoci.“

Pán Ježíš vysvětlil význam modlitby za umírajícího sestře Faustýně: „Bráním v hodině smrti jako svou slávu každou duši, která se v hodině smrti bude modlit Korunku, nebo když se ji budou u ní modlit druzí. Korunka v hodině smrti usmiřuje Boží hněv, duši zaplavuje neprobadatelným milosrdenstvím a pro bolestné umučení Božího Syna tato modlitba velice dojí má hlubiny mého milosrdenství“ (D 811).

*Z Mitujcie się 5/2007
přeložil -lš-*

VĚZENÍ ZA OBRÁCENÍ

Další indický stát Jaipur schválil zákon proti konverzím. Hinduistovi, který přestoupí ke křesťanství, hrozí podle tohoto zákona pětileté vězení a finanční pokuta ve výši 800 €.

Když Jan Pavel II. při Světovém dnu mládeže v Torontu zahájil závěrečnou mši svatou, první slova, která pronesl k mládeži, byla: *Kdo miluje Krista, miluje Církev*. Byl to rok, kdy vyšlo najevo mnoho případů zneužití nezletilých, kterých se dopustili kněží v Severní Americe, a Církev byla vystavena ostrým útokům. Papežova odpověď byla: Musíme Církev přesto milovat, protože Církev není možno oddělit od Krista. Když milujeme Krista, pak milujeme i Církev.

To neznamená, že všechno zamlouváme, ignorujeme všechny chyby a hříchy členů Církvě a házíme je pod koberec. Znamená to, že Církev je Kristovo tělo, a že tedy Církev přesto milujeme – i přes stíny, které na ni někteří vrhají.

Když Martin Luther vytýkal Erasmu Rotterdamskému, že setrvává v katolické církvi i přes její „korupci“, dostal tuto odpověď:

Snáším tuto Církev v očekávání, že se polepší, protože i ona mě musí snášet v očekávání, že se polepším (Erasmus Rott., *Hyperaspistae Diatribes* I,i).

Musíme prosit Krista o odpuštění za mnoho neuvážených soudů a mnoho urážek, které jsme jeho Nevěště – a tím i jemu samému – způsobili. Zkusme někdy říct opravdu zamilovanému muži, že jeho snoubenka je ošklivá nebo budižkničemu, a poznáme, že jsme ho hůře urazili nemohli.

Antoine de Saint-Exupéry, autor Malého prince, napsal v temných okamžicích dějin své vlasti Francie během poslední války o své vlasti:

Protože jsem jeden z nich, nebudu své zapírat, ať už dělají, co chtějí. Před cizími se o nich nebudu vyjadřovat. Bude-li možné je bránit, udělám to. Když mě potupí, skryji tuto potupu ve svém srdci a budu mlčet. Ať už si o nich budu moci myslet cokoliv, nikdy neposloužím jako svědek, který ně-

„Milovat Krista znamená milovat Církev“

(Jan Pavel II.)

komu chce přitížit. Manžel nechodí sám od sebe od domu k domu, aby informoval své sousedy, že jeho žena je děvka: takovým způsobem by svou čest nezachránil. Protože žena patří k jeho domu, nemůže vyvolat dobrý dojem tím, že se postaví proti ní. Svému hněvu dá průchod spíše teprve tehdy, až bude opět doma (Válečný pilot, kap. 24, 72).

Papežský kazatel Raniero Cantalamessa jednou řekl:

Teprve tehdy, až budeš s Církví plakat a pokoríš se u jejích nohou, může ti Bůh podobně jako jiným v minulosti poručit, abys pozvedl svůj hlas proti pohromám Církvě. Nikdy však předtím.

Co řekl Job o Bohu, to vztahovali svatí i na Církev: *Ať mě třeba usmrtí, ale já dychtím po ní* (srov. Job 13,15).

Tu se ihned vynoří otázka: Čím je pro mě Církev? Cítím se jako člen Církvě a jsem si vědom, že moje talenty se skrze křest staly přínosem pro Církev, ale že ji moje hříchy také zraňují? Je skutečně pro mě Matkou? Známý je výrok sv. Cypriána: *Nemůže mít Boha za Otce ten, kdo nemá Církev za Matku* (Cyprián, O jednotě Církvě, 6).

Kdosi jednou řekl, že nikdo není velký v očích svého komorníka, a my jsme tak trochu komorníci Církvě, ti, kteří jsou jak říkají „v domácnosti“ a vidí její lidské i méně slavné aspekty. Ale právě proto je naším úkolem, abychom jako dobří slušové nevynášeli nic špatného o svém Pánu.

S Církví je to jako s oknem v gotické katedrále. Když se na ně díváme zvenčí, vidíme jen plochu s temnými skvrnami, které drží pohromadě olověné proužky. Když však vstoupíme do katedrály a tímto oknem dovnitř proudí světlo, vidíme,

jakou podívanou forem a barevnám okno poskytuje. Musíme se zabydlet v Církvi, abychom porozuměli jejím tajemstvím. A to nejen institucionálně, ale i srdcem.

Svatému Ambroži se připisuje věta: *Církev je krásná v duších*. Ať už je ta věta od něho, nebo ne, dává zřetelně zaznít tomu, co zaznívá z hesla „ecclesia vel anima“ – Církev čili duše – totiž spřízněnost mezi obojím. Je velmi nebezpečné hledat Církev jen v knihách, nebo co horšího – v novinách, a nikoliv v duších. Tak bychom její opravdové tajemství neodhalili.

Láska k Církvi je předpokladem pro náš apoštolát. Nemilujeme-li Církev, nemůžeme milovat její členy. Bez ohledu na sympatie či antipatie. Naše láska k Církvi musí být nadpřirozená: láska k Církvi jakožto k Nevěště Kristově, ke Kristovu Tělu.

Přesně tak můžeme milovat Církev i v jejích slabostech, tzn. ve slabostech jejích členů, milovat ji milosrdnou láskou. Nepřipadá nám pak těžké milovat Církev také v jejích vnějších projevech. Více než dvacet pět let jsme měli svatého papeže a také nynějšího papeže si velice vážíme. Ale co kdybychom žili v době svaté Kateřiny Sienské? Byla to doba protipapežů, ve které pravý nástupce apoštola Petra neplnil své poslání.

O mnoha světcích můžeme říct podobně jako o Kristu, že svou Církev milovali a za ni se obětovali. Málokdo to může říct větším právem než Kateřina. Když ji 4. října 1970 papež Pavel VI. jmenoval učitelkou Církvě, s dojetím citoval slova, která napsala krátce před smrtí:

Ó věčný Bože, přijmi oběť mého života za toto mystické tělo sva-

té Církvě. Nemohu ti dát nic víc, než to, co jsi dal mně. Vezmi tedy to srdce a vymačkej je před tváří této Nevěsty (Dopisy 371: Urbanovi VI.).

V souvislosti s každodenní cestou ke Svatému Petru napsala svému zpovědníkovi: *Můj život chřadne po kapkách pro tuto milovanou Nevěstu*. Viděla svůj život jako formu mučednictví pro Církev.

Kdo přechází přes Tiberu u Andělského hradu, může obdivovat u Via della Conciliazione sochu svaté Kateřiny Sienské, která tam byla postavena v roce 1962 k 500. výročí jejího svatořečení. Světička má jedinečný výraz: je skloněna dopředu jako vyčerpaná poutnice, která se opírá o hůl, aby nespadla. Je tak představena v posledním roce svého života, jak chodila v postní době den co den k Svatému Petru, aby vyzývala snažně Boha o smíření římského lidu s papežem Urbanem VI.

O třetí hodině (tedy v devět hodin dopoledne) – napsala svému zpovědníkovi – otci Raymondu z Capuy, *můžete vidět mrtvou, jak jde ke Svatému Petru. Jdu tam vždy znovu, abych pracovala v lodi svaté Církvě. Tam setrvám až do nešpor (asi do šesti odpoledne). Nejraději bych toto místo neopouštěla ve dne ani v noci, dokud konečně neuvidím, že se někud obnovily vztahy mezi tímto lidem a jeho Otcem* (Dopisy 373: Raymondovi z Capuy, 8).

Připojme se k vroucí modlitbě, kterou zve svatá Kateřina všechny, kdo milují Církev, aby kolem Církvě vytvořili ochranou zeď modlitby:

Ó nejmírnější Lásko, ty jsi viděla v sobě nouzi svaté Církvě a pomoc, kterou potřebuje, a takže jsi ji Církvi dala, totiž v modlitbě tvých služebníků, od kterých chceš, aby se stali zdí, která podepírá zeď svaté Církvě, a kterým milost Ducha Svatého vlévá horoucí touhu po obnově Církvě.

Z-sks-6/2008
přeložil-lš

TŘETÍHO DNE VSTAL PODLE PÍSMÁ - dokončení ze str. 2

abychom zakusili oživující účinky historických událostí v našem každodenním životě. Dnes ve středu například nám znovu předkládá dojemnou epizodu dvou emauzských učedníků (srov. Lk 24,13-35). Po Ježíšově ukřižování byli ponořeni do smutku a deziluze a vrátili se domů zarmoucení. Během cesty rozmlouvali o tom, co se

v těchto dnech událo v Jeruzalémě. Tu se k nim přiblížil Ježíš, dal se s nimi do řeči a poučil je: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit všemu tomu, co mluvili proroci... Což to nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ (Lk 24,25-26). Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vysvětlil jim všechna Písma, která se na něho vztahují. Kristův výklad - vysvětlení prorocství - byl pro emauzské učedníky jako neočekávané zjevení, osvěčující a posilující. Ježíš jim dal nový klíč k četbě Bible a nyní se všechno jevílo jasné, zaměřené právě k tomuto momentu. Uchváčení slovy neznámého poutníka požádali ho, aby se u nich zastavil na večeři. On přijal a posadil se s nimi ke stolu. Evangelista Lukáš vypráví: „Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim“ (Lk 24,29-30). A právě v tom okamžiku se jim otevřely oči a poznali ho, „on jim však zmizel“

(Lk 24,31). A oni to plní radostí komentovali: „Což nám neohřelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (Lk 24,32).

Lámání chleba

V celém liturgickém roce, zvláště ve Svatém týdnu a ve velikonočním týdnu, je Pán na cestě s námi a vysvětluje nám Písmo, dává nám pochopit toto tajemství: všechno mluví o Něm. A to by také mělo zapálit naše srdce, aby se tak mohly otevřít také naše oči. Pán je s námi, ukazuje nám pravou cestu. Jak dva učedníci poznali Ježíše při lámání chleba, tak dnes při lámání chleba také poznáváme jeho přítomnost. Učedníci emauzští ho poznali a vzpomněli si na okamžiky, ve kterých Ježíš lámal chléb. A toto lámání chleba nám přivádí na mysl právě první Eucharistii slavenou v rámci Poslední večeře, kdy Ježíš lámal chléb, a tak anticipoval svou smrt a své zmrtvýchvstání a daroval se svým učedníkům. Ježíš láme chléb i dnes s námi a pro nás, zpřítomňuje se pro nás ve svaté Eucharistii, dává nám sám sebe a otevírá nám naše oči. Ve svaté Eucharistii, v setkání s jeho Slovem můžeme také my potkávat a poznávat Ježíše, v této dvojí hostině Slova a proměněného Chleba a Vína. Každou neděli tak společenství oživuje Pánovu Paschu a přijímá od Spasitele jeho závěť lásky a bratrské služby. Drazí bratři a sestry, nechť radost těchto dnů upevní naše věrné přilnutí ke Kristu ukřižovanému a zmrtvýchvstalému. Především se dejme uchvátit kouzlem zmrtvýchvstání. Maria kéž nám pomůže, abychom byli hlasateli velikonočního světla a radosti pro mnohé naše bratry. Ještě jednou vám všem srdečné přání požehnaných Velikonoc!

Bollettino Vaticano 26. 3. 2008
Mezititulky redakce Světa

Hodina zmrtvýchvstání

Svatá Panna byla o zmrtvýchvstání svého Syna dokonale přesvědčena, protože je zcela otevřeně předpověděl. Neznala však hodinu, protože ji opravdu nikde nestanovil. Strávila tedy noc Bílé soboty, která jí připadla velice dlouhá, přemýšlením o možné hodině zmrtvýchvstání. Protože věděla, že David mluvil o utrpení Mesiáše více než jiní proroci, procházela žalmy, ale nikde nenašla časový údaj. V 56. žalmu však David říká: „Probud' se má duše, probud' se, citero a harfo. Chci vzbudit jitřenku.“ Nyní znala svatá Panna hodinu zmrtvýchvstání a můžete si představit, s jakou horlivostí vyhlížela, zda se již objevují ranní červánky. Protože nic neviděla, zavřela Žaltář a zjišťovala, zda se jiní proroci nezmiňují o hodině zmrtvýchvstání. A v knize Ozeáš v šesté kapitole našla tento text: „Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme žít. Poznáváme Hospodina, on jistě vyjde jako jitřenka.“

Svatá Panna vstala a řekla: „Tito svědkové o hodině zmrtvýchvstání mého Syna mi stačí...“ Dívala se z okna a spatřila, že se objevily červánky. Její radost byla veliká: „Můj Syn vstane.“ Pak poklekla a modlila se: „Probud' se, přijď ke mně a viz, a ty, Pane Bože zástupů, probud' se!“ A ihned poslal Ježíš archanděla Gabriela, kterému řekl: „Ty, který jsi mé Matce oznámil vtělení Slova, oznam jí jeho zmrtvýchvstání.“ Archan-

děl ihned spěchal k svaté Panně a řekl: „Raduj se, nebes Královno. Ten, jehož jsi v lůně nosila, vstal, jak to řekl.“ A Kristus pozdravil svou Matku slovy: „Pokoj s tebou...“ Tu Maria odpověděla svému Synu: „Až do této chvíle jsem pokládala sobotu jakožto den po stvoření za svatou. Od této chvíle to bude neděle na památku tvého zmrtvýchvstání a tvé slávy.“ A Ježíš to schválil.

Kristus vyprávěl Marii, jak v podsvětí spoutal Satana, a představil své Matce patriarchy, které vyvedl z říše smrti. Ti všichni se před ní hluboce sklonili. Můžete si také představit pocity Adama a Evy, když řekli svaté Panně Marii: „Bud' požehnaná, naše dcero a naše milá Paní, o které Hospodin řekl hadovi: Nepřítelství stanovím mezi tebou a Ženou.“ Eva dodala: „Já jsem svým hříchem zavřela bránu ráje, ale Ty, milostiplná, jsi ji opět otevřela.“ A jeden prorok po druhém jí říkali: „Já jsem na tom a tom místě své knihy o tobě prorokoval.“ Pak se před ní hluboce sklonili a řekli: „Ty jsi sláva Jeruzaléma, Ty jsi radost Izraele, Ty jsi čest našeho lidu.“ A svatá Panna se jim poroučela těmito slovy: „Vy jste vyvolené pokolení, královské kněžstvo, národ svatý, lid, který si Bůh vyvolil, aby hlásal slávu Toho, který vás povolal z temnot k podivuhodnému světlu.“ A znovu zapěli andělé: „Raduj se, nebes Královno.“

Připravil -lš-

„SPE SALVI“ RUSKY

25. března byla v Rusku oficiálně představena poslední encyklika Benedikta XVI. „Spe salvi“. Stalo se tak v knihovně Pokrovskejje Vorota, která podporuje dialog mezi pravoslavnými a katolíky. Přítomen byl sekretář teologické komise moskevského patriarchátu Vladimir Shmalij. Řekl, že je to první encyklika, která byla v Rusku představena. Chápe ji jako apoštolské poselství adresované všem. Je to podle něho kritika křesťanského individualismu. Lidé dnes trpí nedostatkem naděje. Tento papež je pro křesťany velkou výzvou k návratu.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

velké lásky a touhy, nebo přišlo na svět jako „vedlejší produkt“, dokonce nečekaný a nežádoucí. Jestliže od samého počátku své existence je vylučováno z oblasti sobě nejvlastnější, z oblasti lásky jako svého nezbytného životního prostředí, ponese si pak svůj punc tvora nechtěného, zatěžujícího, překážejícího, odkazovaného sám na sebe a na náhradní potěšení. To z něho vychová osobnost zaměřenou na sebe, takže v něm nevyzraje nejdůležitější potřeba - potřeba milovat druhé a být schopný se také za ně obětovat. To je vážná oblast, za kterou je třeba se velice vroucně modlit.

A je tu druhá oblast. Využíváme také dobré zkušenosti z minulosti. Matky našich matek měly krásný obyčej zasvěcovat své děti Pánu. Pokládaly za velkou milost, jestliže Bůh jejich dítě povolal ke své službě. Proto se také mnohé v tichosti svého nitra modlily za povolání pro své děti. Zsvětít své dítě Pánu neznamená „odsoudit“ ho k duchovnímu stavu, nýbrž uznat Pánovu svrchovanost a vyslovit ochotu i přání, aby dítě rostlo jen k Boží radosti a slávě a plnilo co nejdokonaleji Boží záměry; znamená to vyslovit svou plnou připravenost přijmout moudrou Boží vůli bez ohledu na své vlastní zájmy a svěřit je Pánu a jeho Matce, aby je chránili jako svůj vzácný poklad. Znamená to následovat příklad Panny Marie, která také odevzdala svého jediného Syna Bohu a přijala s ním i jeho osud i jeho poslání.

Tím se dostáváme ke třetí oblasti. V životopisech světců a světic se často setkáváme se zkušeností, jak velikým a často rozhodujícím okamžikem jejich života byl pro ně den prvního svatého přijímání. V nejednom případě ukazují tyto docela malé děti, jak už dozrály k vědomí, že na sebedarování svátostného Spasitele mají odpovědět zcela logicky úplným darováním sebe sama. Je proto velice důleži-

té, aby si dětská srdce spíše než spoustu fotografických a filmových záběrů z tohoto dne odnášela nade všechno velký zážitek z osobního setkání s milujícím a milovaným Přítelem a Bratrem Ježíšem, který se jim mohl zcela darovat ve svatém přijímání jen díky tomu, že za ně nejdříve prolil všechnu svou krev a obětoval svůj život. Rodiče i katechete musí udělat všechno pro to, aby soustředili pozornost dítěte právě k úžasu nad velikostí a jedinečností tohoto setkání. To není jen nějaká psychologická záležitost, ale živá skutečnost, spojená s velkým zázrakem Boží milosti a lásky, při které nejen že Ježíš čeká na to, jak ho jeho dětský přítel nebo přítelkyně osloví, ale sám je chce oslovit. Za předpokladu, že je to dítě se srdcem opravdu otevřeným, může mít tento rozhovor s Pánem rozhodující význam pro celý jeho další život. Nejvzácnější čtvrt hodina, kdy je Ježíš se svým tělem a krví, duší a božstvím poprvé skutečně přítomen v dítěti jako ve svatostánku, by neměla být promarněna v žádném vnějším balastu, ale měl by v ní mít místo tichý upřímný rozhovor nejlepších přátel na život a na smrt. Božský Příklad je více než kdykoliv jindy připraven splnit čisté dětské duši každou jeho prosbu a toužebně očekává, že tato prosba se bude týkat především právě jejich přátelství, že ho jeho dětský hostitel bude prosit: Můj Ježíši, dej mi milost, ať Tě nikdy nezarmoutím, ať se od Tebe nikdy neodloučím, ale ať Ti splním každé Tvé přání. Jestliže k takovému setkání tak říkáš tváří v tvář, je to pro tyto děti promarnění velké životní a duchovní šance a nenahraditelná ztráta. Rodiče, nepřenechávejte v této věci nic náhodě, mluvíte o tom mnoho se svým dítětem v době přípravy, probouzejte v dítěti touhu, aby se právě na to nejvíce těšilo, a požadujte, aby v tomto duchu byla vedena jeho příprava i ze strany jeho katechetů. Modleme se vroucně,

aby první svatá přijímání byla velkým setkáním lásky milujících dětí s božským Přítelem dětí.

A je tu čtvrtá oblast, o kterou se musíme velmi vroucně modlit. Aby se rozvíjela povolání ke kněžskému stavu, potřebují děti a mladí lidé vidět přitažlivý příklad svatých kněží. Týká se to jak jejich přípravy ke kněžství, tak jejich životních podmínek. Životní způsob kněží se za posledních padesát let značně změnil, mohli bychom říct zmodernizoval. Oblecením i obyčejí „splynuli“ s prostředím. Dokud se kněží i zevně odlišovali od okolního prostředí, připomínali nám už svým zjevem, že náš domov není na tomto světě. U světců a svatých kněží tomu bylo jinak. Praktikovali dříve leccos, nad čím se dnes pozastavujeme. Ale Bůh dával zřetelně najevo, že mu jejich náboženská praxe byla velice milá. Ještě nikdy jsme neslyšeli, že by některé autentické zjevení vybízelo, abychom zanechali něčeho z toho, čemu nás Duch Svatý během staletí skrze svá poselství naučil, a abychom začali dělat všechno jinak. Byla to vždy jen naše iniciativa, omezovat a zjednodušovat projevy úcty k eucharistickému Spasiteli.

Byli to také oni svatí kněží a svatí teologové, kteří středem svého života učinili Eucharistii a vytvořili překrásné modlitby pro svou přípravu na mši svatou a následné díkůčinění. Tyto modlitby byly součástí mešní knihy, ale jsou většinou kněží neznámé. Nikdo nepomyslel na to, zda kněžím nebude taková modlitba nakonec chybět. Je zajímavé, že právě od té doby, co se přestaly používat, propukly mezi duchovními sexuální skandály, které přivedly dokonce celé diecéze na mizinu, a to nejen finanční. Odpůrci celibátu tvrdí, že panictví je lidsky nevládnutelné. Toto panictví však není nějaká lidská exhibice, nýbrž je to zasnoubení s Bohem, který je nejen Božským Partnerem tohoto zasnoubení, ale také tím, kdo člověka pozvedá, posvětčuje, vede a dává mu všechnu potřebnou sílu. Na božském zasnoubení je uchvacující právě ona ne-

rovnost: ačkoliv Ježíš je všechno a člověk nic, přece Pán do tohoto vztahu vstupuje, protože mu činí největší potěšení, že může svému vyvolenému dávat něco, co nikdy nemůžeme vrátit. Nabízí mu přitom možnost připojit se k jeho božské oběti. Ale jestliže nám otevírá možnost spojit se s ním v jeho vykupitelském díle, tak je to opět jen úžasný a nezasloužený dar jeho lásky.

Svatí kněží si vždy byli vědomi této nerovnosti a byli si také vědomi své vlastní hříšnosti, nedokonalosti a slabosti, svých hříšných sklonů, proto ve vroucích modlitbách prosili Pána o pomoc. Právě z těchto překrásných modliteb světců vznikly ony soubory přípravných a děkovných modliteb, které mají disponovat kněze ke slavení nejsvětější Oběti a k přenašení jejich plodů do každodenního života, aby se mše svatá stala především velkým osobním vyznáním kněze z lásky k Spasiteli. Modleme se za kněze, kterým chybí modlitba.

Všechno to, o čem jsme zatím mluvili jako o neuralgických místech duchovních povolání, od počátku dítěte až po službu u oltáře, je vlastně součástí velkého koloběhu lásky, jehož hlavní zdroj i hnačí síla je Eucharistie. Jako je Boží Syn zviditelněním Boha, který je Lásky, tak má být kněz zviditelněním důvěrné osobní lásky mezi Božím Synem a jeho vyvoleným učedníkem. Kněží, kteří díky Eucharistii hoří, zapalují touto láskou i věřící, aby tento oheň lásky vkládali i do svých dětí. Jestliže tato láska neplane, ale jen doutná, nezapaluje věřící a tím méně může přejít na děti, aby z nich vyrůstali tolik potřební noví zapálení služebníci a strážci eucharistických plamenů lásky.

Jestliže kněžský stav přestal být přitažlivý, znamená to, že přestává být přitažlivé i katolické náboženství. Obojí se stane přitažlivé, když se vrátí ke své původní náročnosti: katolické náboženství není náboženství mlkování, ale náboženství LÁSKY. Pro skutečnou lásku platí: všechno, nebo nic!
-lš-

Ne 13. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (34. díl): Stopujeme bengálského tygra 8.25 Karmelitky z Nenshatu (P) 8.40 Festival KAFKA 2007 9.05 Na koberečku (42) 9.20 Pro zdraví 9.30 Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová 9.35 Pro vita mundi (75) - ThDr. Tadeáš Firla 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (8) - P. Ladislav Heryán, SDB 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Euroatlantické opovržení (3. díl) 16.55 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 17.35 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (20. díl) (P) 18.05 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Námaskard 18.35 Po stopách Ježíše Krista (6) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (9/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (476) (P) 20.35 Koncert pro všechny (P) 21.35 Scotland 21.50 Sozopol 22.00 Misijní magazín (21) 23.00 První čtení 23.25 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 14. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (6) 8.35 Na koberečku (42) 8.50 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 9.15 Octava dies (476) 9.45 Cesty za poznáním: Paříž, Delfy, Peterhof 10.15 Quasimodo - Kristův kovboj 10.45 Přírodní zázraky Evropy (9/12) 11.40 Bolek a Lolek (34. díl): Stopujeme bengálského tygra 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (46) - Witold Ivánek 12.45 Zpravodajské Noeviny 12.55 Čtete z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Nowa Huta 16.35 Domov sv. Alžběty na Žernůvce (P) 16.50 Festival KAFKA 2007 17.15 Exit 316 (32. díl): Konzum 17.35 Dětská televize (3/2008) 18.05 Po stopách Ježíše Krista (6) 18.35 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yetiho (P) 18.45 Cesty za poznáním: Paříž, Delfy, Peterhof 19.20 Léta letí k andělům (8) - P. Ladislav Heryán, SDB 19.45 Karmelitky z Nenshatu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Konopiště (P) 20.35 Na koberečku (42) 20.50 Zpravodajské Noeviny 21.05 Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová 21.10 Noční univerzita: katecheze Mons. Josefa Hrdličky 22.10 Exit 316 (32. díl): Konzum 22.30 Octava dies (476) 23.00 Koncert pro všechny 0.00 Nowa Huta 0.30 Euroatlantické opovržení (3. díl) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 15. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 8.35 Nowa Huta 9.05 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 9.45 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado Nat Museum 10.15 Noemova pošta (duben 2008) 11.45 Bolek a Lolek (35. díl): Po stopách Yetiho 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 FIAT LUX - BUDIŽ SVĚTLO 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE

16.05 Festival KAFKA 2007 16.30 Pro vita mundi (46) - Witold Ivánek 17.10 Quasimodo - Kristův kovboj 17.40 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado Nat Museum 18.10 Dětská televize (3/2008) 18.35 Bolek a Lolek (36. díl): Na plážích Polynésie 18.45 Karmelitky z Nenshatu 19.00 Přírodní zázraky Evropy (10/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích (P) 21.05 Tygři oceánů I. (P) 21.35 Relativistická Evropa (4. díl) (P) 22.05 Octava dies (476) 22.35 Kinematograf múz: FILM V MUZEU 23.35 Karmelitky z Nenshatu 23.50 Festival KAFKA 2007 0.15 Pro vita mundi (46) - Witold Ivánek 0.55 Zpravodajské Noeviny 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 16. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová 8.10 Tygři oceánů I. 8.45 Kinematograf múz: MUZEUM VE FILMU 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 10.25 Noční univerzita: katecheze Mons. Josefa Hrdličky 11.20 Léta letí k andělům (7) - P. František Lizna, SJ 11.40 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 12.20 Čtete z křesťanských periodik 12.30 Festival KAFKA 2007 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Pro zdraví 16.30 Úvodní ceremoniál a návštěva Sv. otce u amerického prezidenta G. Bushe ve Washingtonu (L) 18.00 Na koberečku (42) 18.15 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti 18.45 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 19.15 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 19.55 Z pokladů duše 20.00 Festival KAFKA 2007 (P) 20.25 Pro zdraví (P) 20.35 Gustav Fífka - keramik (P) 20.50 Nowa Huta 21.20 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 21.55 Po stopách Ježíše Krista (6) 22.25 Pro vita mundi (76) - ThDr. Tadeáš Firla 23.05 Octava dies (476) 23.35 Čtete z křesťanských periodik 23.45 Nešpory a setkání s členy biskupské konference (L) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 17. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (476) 8.35 Dětská televize (4/2008) 9.00 Noční univerzita: katecheze Mons. Josefa Hrdličky 10.00 Na koberečku (42) 10.15 Po stopách Ježíše Krista (6) 10.45 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 11.20 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 11.40 Bolek a Lolek (36. díl): Na plážích Polynésie 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (10/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 15.50 Programová nabídka TV NOE 16.00 Mše svatá Sv. otce na Národním stadionu ve Washingtonu (L) 18.20 Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová 18.25 Gustav Fífka - keramik 18.35 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem (P) 18.45 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. (P) 18.50 Kinematograf múz: FILM V MUZEU (P) 19.50 Zpravo-

Počaply u Terezína - poutní slavnost sv. Vojtěcha, sobota 26. dubna 2008. V 15.30 hod. tradiční mše svatá - slouží P. Mgr. Jan Gerndt, farář u Uhříněvsi. Při mši svaté bude zpívat chrámový sbor z Litoměřic. Po mši svaté uctění ostatků sv. Vojtěcha a ve farním sále přednáška Mgr. Michala Semína „Oběť mše svaté a katolická rodina“.

dajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (77) - Petr Chromčák (P) 20.45 Octava dies (476) 21.15 Na koberečku (42) 21.30 Primiční homilie P. Jana Gacíka, SDB 21.55 Nowa Huta 22.25 Po stopách Ježíše Krista (6) 23.00 Setkání Sv. otce s vysokoškolskými na Katolické univerzitě ve Wasingtonu (L) 0.15 Zpravodajské Noeviny 0.30 Setkání Sv. otce s představiteli světových náboženství v sálu kulturního centra Jana Pavla II. ve Washingtonu 1.30 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 18. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: FILM V MUZEU 9.05 Festival KAFKA 2007 9.25 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 9.45 Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích 10.50 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado Nat Museum 11.10 Octava dies (476) 11.40 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (20. díl) 12.30 Nowa Huta 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 15.50 Programová nabídka TV NOE 16.00 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 16.45 Návštěva Sv. otce v sídle OSN v New Yorku (L) 19.50 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater 20.00 Z pokladů duše 20.05 Záznam koncertu skupiny Paprsky 21.40 Tygři oceánů I. 22.10 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. 22.15 Bez hábitu aneb Magazín o řádech, komunitách a hnutích 23.15 Zpravodajské Noeviny 23.25 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 0.00 Ekumenické setkání v kostele sv. Josefa v New Yorku (L) 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 19. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. 8.10 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 8.30 Ve jménu Ježíše (20. díl) 9.00 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve (P) 9.30 Čtete z křesťanských periodik (P) 9.35 Kinematograf múz: FILM V MUZEU 10.35 Nowa Huta 11.05 Pro vita mundi (46) - Witold Ivánek 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti 11.55 Z pokladů duše 12.05 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 12.25 Relativistická Evropa (4. díl) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 15.10 Programová nabídka TV NOE 15.15 Mše svatá z katedrály sv. Patrika v New Yorku (L) 17.35 Karmelitky z Nenshatu 17.55 Léta letí k andělům (09) - P. Gereon Tomáš Biňovec, OPraem. 18.20 Na koberečku (42) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 19.25 První čtení (P) 19.50 Čtete z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (7) (P) 20.35 Primiční homilie P. Mgr. Dr. Ing. Pavla Konzubla (P) 21.00 Relativistická Evropa (4. díl) 21.30 Přírodní zázraky Evropy (10/12) 22.30 Setkání Sv. otce s mládeží a bohoslovci v semináři sv. Josefa v New Yorku (L) 0.35 Pro vita mundi (77) - Petr Chromčák 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojmo-Hradišti a Klášter servitů ve Vídni zvou srdečně zájemce o poznávání kulturních kořenů Evropy na **MÁJOVOU POUŤ do Vídně v sobotu 17. května 2008.**

Program: 5.30 hod. odjezd autobusu č. 1 z Třebíče (ÚP), Jaroměřice n. Rok. (5.40), Mor. Budějovice (5.50), Pavlice (6.10), Znojmo-lázně (6.30) • **5.15 hod. odjezd autobusu č. 2** z Hrotovic, Radkovice (5.25), Biskupice (5.30), Jevišovice (5.40), Hluboké Mašůvky (5.50), Znojmo-lázně (6.30), Načeratice (6.45), Chvalovice (7.00) • **5.10 hod. odjezd autobusu č. 3** ze Želetavy, Nové Sýrovice (5.30), Citonice (6.00) Bezkov (6.10), Mašovice (6.15), Hradiště (6.20), Znojmo-lázně (6.30) • **10.00 hod. mše sv. v kostele Zvěstování P. Marie** při servitském klášteře – celebruje P. Marian R. Kosík OPraem., opat kláštera premonstrátů v Nové Říši. Po mši sv. polední přestávka v klášteře. • **12.30 hod. odjezd do Eisenstadtu na úpatí pohoří Leithagebirge** v Burgenlandu. Prohlídka překrásného barokního zámku knížecí rodiny Esterházy, kde ve službách jednoho z nejvlivnějších a nejmocnějších rodů rakousko-uherské říše působil hudební genius Josef Haydn. Zde komponoval a pod jeho vedením zněla hudba nejen v zámeckých sálech, ale i v přilehlém operním divadle a v chrámech. • **15.30 hod. návštěva kostela na Kalvárii**, který byl vystavěn františkány v letech 1701–1707 za podpory knížete Paula Esterházyho. Nachází se zde unikátní umělé vápencové jeskyně s více než 20 scénami ze života Ježíše a Panny Marie. Celkem 260 dřevěných a 60 kamenných soch v životní velikosti představuje „Svaté divadlo“ – drama lidstva. V kostele je pohřben Josef Haydn. Po návštěvě kostela ukázka barokní španělské jízdy – husaři knížete Esterházyho. • **17.45 hod. koncert chrámového sboru z Jaroměřic n. Rokytou** v apoštolské bazilice Maria Loretto. Tento barokní skvost s přilehlým klášterem byl v r. 1683 Turky zničen. Kníže Paul Esterházy jej však nechal znovu vystavět a v r. 1707 byl opět vysvěcen. Papež Jan Pavel II. jej při své návštěvě v r. 1997 povýšil na apoštolskou basiliku minor. • **18.30 hod. předpokládaný odjezd domů.**

Přihlášky na pouť přijímáme na adrese: Institut pro křesťanskou kulturu, Křížovnická 26, 669 02 Znojmo-Hradiště, tel.: 728 272 760 nebo 732 586 126, e-mail: eva.balikova@seznam.cz. **Príspevek** na organizační poplatky činí 670 Kč pro dospělé, 600 Kč pro děti do 15 let. (V ceně je zahrnuta doprava + vstupné do všech historických objektů.)

IZRAEL – SINAJ – JORDÁNSKO – od 13. 5. do 25. 5. – za super cenu 18 990 Kč. Hotel, polopenze, pojištění, český průvodce. **Přihlášky a informace:** Jiří Chválek – CK AVETOUR, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel.: 494 623 929, 494 377 654, 602 441 670, <http://www.avetour.cz>, e-mail: info@avetour.cz.

Centrum naděje a pomoci zve na interaktivní kurz **MYSLÍME TO SPOLU VÁZNĚ**. Je určen párům, které chtějí svůj vztah prohloubit nebo vylepšit. Povidáme si, jaký smysl má manželství, co udělat, aby vzájemný vztah byl harmonický, o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Nejde jen o informace, ale i o možnost vzájemného sdílení s ostatními páry. Těšíme se na setkání s Vámi u nás v klubovně Centra naděje a pomoci na adrese: Vodní 13, Brno. **Bližší informace, časový rozvrh a přihlášky** na tel.: 543 254 891 nebo 543 331 471, lektorka Jana Urbanová.

Středisko Eljon ve Špindlerově Mlýně pořádá v termínu **od 12. do 16. května 2008 pobyt pro seniory „Jak si udržet paměť i ve vyšším věku“**. Lektor: P. Jiří Šlégr. **Cena:** 1350 Kč/os. (ubytování, plná penze, program, parkovné). **Informace a přihlášky:** Středisko Eljon, 543 51 Špindlerův Mlýn 33; tel.: 499 523 852 nebo 732 580 154; e-mail: info@eljon.cz.

Liturgická čtení

Neděle 13. 4. – 4. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 2,14a.36–41
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 2,20b–25
Ev.: Jan 10,1–10
Slovo na den: Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn.

Pondělí 14. 4. – ferie
1. čt.: Sk 11,1–18
Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4
Odp.: 42(41),3a (*Má duše žíznila po živém Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 10,11–18
Slovo na den: Dávám život sám od sebe.

Úterý 15. 4. – ferie
1. čt.: Sk 11,19–26
Ž 87(86),1–3.4–5.6–7
Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 10,22–30
Slovo na den: Nikdo je z mé ruky neyrve.

Středa 16. 4. – ferie
1. čt.: Sk 12,24–13,5a
Ž 67(66),2–3.5.6+8
Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ! Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 12,44–50
Slovo na den: Jeho přikázání je věčný život.

Čtvrtek 17. 4. – ferie
1. čt.: Sk 13,13–25
Ž 89(88),2–3.21–22.25+27
Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 13,16–20
Slovo na den: Kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá.

Pátek 18. 4. – ferie
1. čt.: Sk 13,26–33
Ž 2,6–7.8–9.10–11
Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,1–6
Slovo na den: Vezmu vás k sobě.

Sobota 19. 4. – ferie
1. čt.: Sk 13,44–52
Ž 98(97),1.2–3ab.3cd-4
Odp.: 3c (*Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,7–14
Slovo na den: Pane, ukaž nám Otce.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. DUBNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 4.		PO 14. 4.		ÚT 15. 4.		ST 16. 4.		ČT 17. 4.		PÁ 18. 4.		SO 19. 4.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	563	633	1151	1279	1167	1297	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	570	641	573	645	577	649	580	652	583	656
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	570	642	574	645	577	649	580	653	583	656
Prosby	564	634	567	638	571	642	574	645	577	649	580	653	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	578	650	581	653	584	657
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	574	646	578	650	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	574	646	578	650	581	653	584	657
Nešpory:														
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	572	644	575	647	579	651	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	572	644	576	648	579	651	582	655
Prosby	562	633	566	637	569	641	572	644	576	648	579	652	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	639	571	642	574	646	578	650	581	653
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.**

NOVINKY MCM s. r. o.

SPOLEČNÉ PROSBY VĚŘÍCÍCH

Doba postní - Svatý týden - Doba velikonoční
Vytvořil a z různých pramenů zpracoval P. Mgr. Vladimír Mrázek, ferie za spolupráce s P. Mgr. Jiřím Kupkou

Přímluvy ke mši svaté na neděle a všední dny uvedených období církevního roku. Vyšlo s církevním schválením.

Váz., A5, 168 stran, 139 Kč

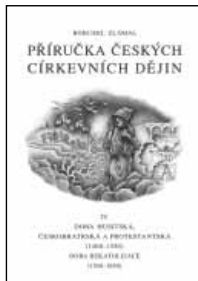
PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN - IV.

Doba husitská, českobratrská a protestantská (1400-1550)

Doba rekatolizace (1550-1650)

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Čtvrtý svazek souhrnného díla profesora Zlámala. Text je vybaven mnoha poznámkami a rozsáhlou bibliografií.

Brož., A5, 416 stran,
dotovaná cena 484 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

DOPISY PŘES MŘÍŽE

Václav Benda - Kamila Bendová

Během čtyřletého věznění v 70. letech 20. století posílal disident Václav Benda pravidelně své ženě dopisy, které kromě samotného popisu vězeňských reálií reflektují autorovy filozofické a teologické názory, jež musel v těchto podmínkách sám v sobě vnitřně upevňovat a obhajovat.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 130 x 190 mm, 296 stran + 8 stran obr. přílohy, 149 Kč

POVÍDKY O SVATÉ ZDISLAVĚ

Mgr. Magdaléna Tůmová • S. M. Anežka Suchánková OP

Svatá Zdislava je hlavně patronkou rodin a přímluvkyní nemocných, kteří ji vzývají a s vírou užívají léčivou vodu ze Studánky sv. Zdislavy. Pomáhá těm, kteří se s důvěrou modlí a spoléhají na její nebeskou přímluvu v těžkých záležitostech i v radostech, aby vše zařídila podle Boží vůle. A o tom vydávají svědectví také povídky M. Tůmové.

Jiří Brauner, Kartuziánské vydavatelství
Křídový papír, brož., A5, 96 stran, 109 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + I

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1